

kisvárdai lapok

XXII. évfolyam 7. szám - 2020. augusztus 28. péntek

Rappert-Vencz Gábor, Szócs Géza: Raszputyin -
a Szatmárnémeti Északi Színház
Harag György Társulatának előadása

„Képzeljünk el egy nagyon gyors snittet, mintha egy filmszalagot tekernénk vissza, mondjuk kiindulva a délszláv háborúból, a romániai forradalmon, a berlini fal leomlásán, a 70-es évek palesztin merényletsorozatán, a prágai tavaszon a Gulágon, a haláltáborokon, satöbbin, satöbbin át, peregnek, szaladnak a képek, majd belassul a filmszalag pörgése, és egy kimerevített pillanatban megáll egy torkolatcsőben, oldalt fordulunk és lám – na, ez az a lövés, amit egy bizonyos Gavrilo Princip nevű diák ad le 1914. június 28-án Sarajevóban, mit sem tudva arról, hogy végzetes lavinája százmilliókat temet maga alá. Szócs Géza Raszputyin című darabja erre az egy végzetes pillanatra fókuszálva próbálja a képzelet abszurd játékát játszani: mi lett volna, ha nem dördül el a lövés...”

Ungvári Judit

Magyar
Színházak
XXXII. **kisvárdai**
fesztiválja

2020. augusztus 21-29.

Szakmai Klub

Miroslav Krleža: A Glembay ház – a komáromi Jókai Színház előadása. Rendező: Martin Huba.
Hubay Miklós: Római karnevál – a Soproni Petőfi Színház, a Zentai Magyar Kamaraszínház és a marosvásárhelyi Spectrum Színház közös produkciója. Rendező: Pataki András.

A huszadik század kiemelkedő horvát és magyar drámaszerzői kerültek ezúttal egymás mellé a fesztiválprogramban. A szakmai beszélgetésen először Krleža művéről esett szó, amit a komáromi színház előadásában láthattak a nézők. A sűrű szövetű családi drámában nyújtott színészi alakításokat egyöntetűen dicsérték a hozzászólók, a beszélgetést vezető Csujá László filmrendező kiemelte, a legfeljebb a karakterépítésekben talált apró hiányosságokat. Balogh Gyula kritikus viszont a társadalmi háttér árnyaltságát hiányolta az előadásból, szerinte kicsit távol tartja magát a produkció a szegények sorsához, vagy a hatalomhoz való viszonyát a darabban szereplő bankár családnak. Kozma András dramaturg, zsűritag felidézte, hogy a nagy családregények érdekes módon többnyire prózai műben jelennek meg. Ebben a darabban viszont nem az azokban

megszokott ívet látunk, hanem a bukás pillanatából következtetünk a család sorsára. Furcsamód, annak ellenére, hogy realiztikus a feldolgozás, mégis szinte szürrealis hangulatok idéződtek meg az előadásban – tette hozzá. Külön érdekesség volt, hogy kiderült a beszélgetésben, hogy a Krleža-mű fordítójának felesége kimondottan az előadás kedvéért utazott Kisvárdára.

Egyöntetű elismerés övezte a másik produkciót, amelyben Farkas Ibolya színész játszott, aki immár pályája 61. évadát kezdi meg. Sztarenki Pál zsűritag felolvasta méltató írását, amit az előadás hatására alkotott meg, a beszélgetés vezetője, Csujá László lenyűgöződve beszélt Farkas Ibolya alakításáról, amit elementáris hatásúnak nevezett. Kozma András dramaturg azt fogalmazta meg, nemcsak egy alakítást, hanem magát a „nagy

színházi kort” idézte meg a színésznő ebben a darabban. Naszlady Éva zsűritag szerint itt az ideje tudomásul venni, hogy az „idősség” pozitív, hiszen, ha ilyen mesterek így léteznek színpadon, az a színészmesterség esszenciáját adhatja át a fiatalabbaknak. Hasonlóan fogalmazott a legfiatalabb zsűritag, Mészáros Blanka is, aki elragadtatva köszönte meg az élményt, amit idősebb pályatársától kapott. A darab rendezője, Pataki András hozzátette, a koprodukciós előadás a most kezdődő évadban (Marosvásárhely és Zenta után) Sopronban lesz látható.

Az idő pillangó-hatása

– Szócs Géza: Raszputyin; a Szatmárnémeti Északi Színház Harag György Társulatának előadása

Képzeljünk el egy nagyon gyors snittet, mintha egy film-szalagot tekernénk vissza, mondjuk kiindulva a délszláv háborúból, a romániai forradalmon, a berlini fal leomlásán, a 70-es évek palesztin merényletsorozaton, a prágai tavaszon a Gulágon, a haláltáborokon, satöbbin, satöbbin át, peregnék, szaladnak a képek, majd belassul a film-szalag pörgése, és egy kimerített pillanatban megáll egy torkolatcsőben, oldalt fordulunk és lám – na, ez az a lövés, amit egy bizonyos Gavriilo Princip nevű diák ad le 1914. június 28-án Szarajevóban, mit sem tudva arról, hogy végzetes lavinája százmilliókat temet maga alá. Szócs Géza Raszputyin című darabja erre az egy végzetes pillanatra fókuszálva próbálja a képzelet abszurd játékát játszani: mi lett volna, ha nem dördül el a lövés... Az abszurd játékhoz kiválasztja a lehető legabszurdabb főhőst, a történelem egyik legvitatottabb figurájának személyében, a cári Oroszország látnokát (?), parafenoménját (?), legnagyobb szélhámosát (?), esetleg (a fent említett diákhöz hasonlatosan) Európa szimbolikus sírásóját (?). Két hetet adnak neki az arkangyalok, hogy megmentse a világot „a

lövészároktól, szögesdróttól, a börtöntől, a spanyolnáthától, az éhhaláltól, a mustárgáztól és a gázkamrától, a szuronyoktól és az atombombától...” Raszputyin „mission impossible”-je stílus-teremtő alkotói intencióval nyer egyedülálló formát a szatmárnémeti társulat produkciójában, Sardar Tagirovsky rendezésében. S bár mindannyian tudjuk, mi lesz a végkifejlet, szorgosan drukkolunk a modern kor sajátos Teiresziaszának, hogy rávegye az európai uralkodókat, válasszák a bölcsességet a „haláltáncos vérkarnevál” (Szócs) helyett, ami egyaránt rettenetes következményeket ró a győztesekre és a vesztesekre. Az előadás elképesztően grandiózus víziót tár a néző elé, amelyben Raszputyin vitatott figurája szinte krisztusi szerepkörben tetszeleg, annak a tébolynak a fényében, amit huszadik századnak hívunk. A díszletben kétoldalt elhelyezett arcok, a különböző mézszárlások áldozatai, az előadás egy pontján nevesítődnek a kijelzőn, de nem a pusztá elrettentés szándékával: arra kell rádöbbenünk, mi tettük ezt magunkkal, ebben szörnyen rosszízűen ketyegő időben, ami Sardar Tagirovsky színpadán hol hangeffektként, hol a megbillentett szék metronómjával méri tetteinket. Az idő elképesztő asszociációs mezőben jelenik meg a produkcióban, a Raszputyint és Loulou-t „összeboronáló” Marcel Prousttól addig a csúcspontig, ahol az egyébként az előadásban vissza-visszatérő, a görögségre és a

végeletekig stilizált japán színházi formákra egyaránt emlékeztető archaikus kar elénekli a dalt a régi órákról (старинные часы). Katartikus pillanat. Külön tanulmányt érdemelne a látványvilág, a fényektől kezdve a bábhatású, szinte commedia dell’artésra maszkolt színészeket át, a Kupás Anna tervezte, erős ecsetvonásokkal stilizált jelmezekig. Külön elemzést érne Bakk Dávid László kitűnő zenei vonalvezetése. Külön lehetne ódákat zengeni a szatmárnémeti társulat lenyűgöző színészi megnyilvánulásairól, de mindenképpen illik kiemelni a Raszputyint megformáló, letaglózóan erős színpadi jelenléttel bíró Rappert-Vencz Gábort. „Non ho l’età, non ho l’età Per amarti, non ho l’età Per uscire sola con te” – énekli mintegy fináléként Loulou (Budizsa Evelyn). Kívánom, hogy mi legyünk elég „idősek” szeretni, és legyen időnk megnézni ezt az előadást, bárhol játsszák is...

Ungvári Judit

„Megszületett bennem egy világ”

Sardar Tagirovsky

Immár hagyomány, hogy színész-workshopot tart Sardar Tagirovsky a kisvárdai fesztivál idején. Idén is így van ez, de a versenyprogramban előadást is találunk a színházi alkotó neve alatt. Sardar Tagirovskyt először a workshopról kérdeztük.

Több éve szervezzük már a kisvárdai workshopokat, de még mindig a színész és a szerep közötti átmenet érdekel, a kettő közötti „utazás” lehetősége. Az is fontos, hogyan tudnak kollektíven segíteni egymásnak a színészek, hogy létrehozzák egymásnak a szerepét, aminek gazdag leírását igyekszünk adni a tréningek segítségével. A kisvárdai fesztivál a világjárvány utáni időszakunk első színházi élményeit is jelenti majd, úgy-hogy nagyon várom ezeket a találkozásokat. Nagyon szeretem a hangulatát ennek a fesztiválnak, azt, hogy nagyon sok határon túli társulattal találkozhatunk, jó látni, merre tart a színházi képzelet.

Szinte minden évben van mostanság előadásod a fesztiválon, idén a szatmárnémeti társulat hozza ide a Raszputyint a te rendezésedben. Akik már látták izgalmas produkcióról számoltak be. Milyen ez az előadás számodra? Hogyan alkotótok meg?

Bessenyei Gedő István, a társulat művészeti vezetője hívott meg oda, és rögtön ezt a szöveget ajánlotta, amit nem volt nehéz elfogadnom, hiszen már évek óta ismertem. Ráadásul onnan, hogy az olasz mestermester, Paolo Antonio Simioni megrendezte Rómában és Milánóban, és az ő koncepciójában Raszputyin egy báb volt, kevés színész játszott csak az előadásában. Engem kért fel, hogy segítsek a bunrakuszerű bábos részekben. Az már egy jel volt, hogy Bessenyei Gedő éppen erre kért fel, jól ismertem a szöveget, azt, hogy mennyire aktuális tud lenni, miközben nem akar azzá válni. Nem utolsósorban nagyon érdekelt

a szatmári társulat, ahol az elmúlt években az én mestermesterem, Bocsárdi László dolgozott többször. Megszületett bennem egy világ erről a darabról, hogy merrefelé kell keresgélni, valahol a színház és a film között, de technikai eszközök nélkül. Olyan nagy témákat feszeget, hogy az elmúlt száz évben milyen dolgok történtek az emberiséggel. Ennek a fura fikciónak a központi alakja Raszputyin, aki az első világháború kitörését kel, hogy megakadályozza. Próbáltam abból kiindulni, hogy a szövegbeli Raszputyin, akit az író elképzelt, a gyermekiséget, a hitet helyezi előtérbe.

Milyen volt a fogadtatása ennek a különleges előadásnak?

Többször kaptunk álló tapsot például. Ez azért is fontos, mert rávilágít, hogy nemcsak vígjátékokkal, szórakoztató darabokkal lehet elérni ezt, hanem azzal is, ha a néző megérzi, hogy lenyűgözővé válhat számára a színház. Persze ez csak akkor lehetséges, ha alkotóként meg tudjuk találni az eszközöket ehhez. Elsődleges célom volt, hogy legyen egy lenyűgözősége Raszputyin látomásainak, annak a színpadi képnek, amit Kupás Anna teremtett a csodálatos jelmezekkel, és nagyon fontos még Bakk Dávid Laci zenéje, ami szintén kortárs filmzenei elemekre épít. Az egyik legkellemesebb munkám volt, soha nem dolgoztam ilyen harmóniában egy csapattal. Nekem mindig nehéz, mert nagyon másfajta eszközökkel dolgozom, mint szokás, de ez esetben nagyon jól egymásra tudtunk hangolódni.

Ungvári Judit

Műmosoly

A született athéniak mélyen megvetik azt, ki whisky-kó-lát fogyaszt, hisz az spártai dolog. Az Újvidéki Művészeti Akadémia Mosoly című előadása géntragédiát ígér, ám a néző annál sokkal többet kap: kendőzetlenül profán ízléstelenséget, alpári, ám mégis végtelenül szórakoztató poénokat és könnyedségnek álcázott, örök érvényű családi drámák elegyét.

A produkció alapkonfliktusa a mosoly, amely hiányzik Minosz cégtulajdonos úr idősebb lányának bájos pofijáról. A családon belüli erőszak mozgatja a cselekményt, amelyben a mitológiai alakokat mindenki ismeri – az előadás pedig épp erre az előfeltevésre játszik rá.

Ariadné fonal helyett nyomkövetős telefont ad a susogós melegítő Thészeusznak, akinek a nyakából már csak a kínaiban kapható filléres „aranyláncot” hiányolhatja a közönség. Motorosdzsekijével és veszkócsizmájával mindemellett teljesen hiteles az igen alacsony (érzelmi) intelligenciát mutató athéni elnöki megformálása – az első két felvonásban ez Nyári Ákos érdeme. Thészeusz „spanját”, az enyhén paranoiás Ikaroszt Búbos Dávid játssza, aki az idei fesztiválon a *Gusztáv a hibás mindenért* című előadásban már megcsillantotta tehetségét és precizitását, s ezt a *Mosolyban* is „színre vitte”. Dávid Dionüszosz „prolipartiján”, a lótušzmá-moros lebušban Ikaroszból

egy meztelenkedős jelenettel mámoristenné változik, és nyújt a *Trainspotting* Rentonjára emlékeztető alakítást. E két színész játéka mellett kevésbé tekinthető sikeresnek a részeket lezáró, fordulópontokat jelölő női monológok, s ez talán amiatt van, hogy a kezdetben szórakoztató felszínesség mellett görög mitológiához méltó módon (Phaidra pillanatnyi önazonosságán és pár apró kivételen kívül) hiányzik a darabból a karakterek árnyaltsága. Mindez a második részben válik igen zavaróvá, hisz mélységek hiányában nincs lehetőség felemelkedésre.

A helyszín adottságait az alkotók remekül használják: a második felvonás ugyanis a zsinagóga udvarán zajlik. Bár a stílusegység a jelmezek és kellékek terén részben megmutatkozik, sokkal izgalmasabb azok jelzésszintű használata. Az előadás elején négy színészt látni, mindegyik visel legalább egy csillogó ru-

hadarabot. Ariadné az első, aki ezt leveti magáról, mintegy lázadásképp. Később, Dionüszosz hotelében Thészeusz és a krétai nővérek piros kiegészítőket viselnek: Ariadné ettől szintén megszabadul, amint felfedezi, hogy szerelme testvéréhez is vonzódik.

A *Mosoly* legnagyobb érdeme, hogy örök érvényű történetek adaptációjával jelennek meg benne napjaink tipikus alakjai: az elkényeztetett, gémer tizenéves, a junkie, a neurotikus pseudopszichológus, az apuci pénzt élvező csajozógép, a senkinek sem kellő művész, valamint az unatkozó luxusfeleség. Igazán sajnálatos azonban, hogy Zeusz, a „főfater”, nem szerepel az előadásban, az ő kalandjain lehetett volna igazán jókat derülni...

Ozsváth Eszter

Minden új generációnak ugyanazok a problémái

Lénárd Róbert

Az Újvidéki Színház Dejan Projkovszki rendezésében az *Anna Karenina* című előadással, az Újvidéki Művészeti Akadémia pedig *Mosoly* című vizsgálódásával érkezett az idei kisvárdai fesztiválra, amit Lénárd Róbert állított színpadra. A fiatal alkotóval a koronavírus-járvány hatásairól, a szakmai munka újraindulásáról, valamint arról is beszélgettünk, hogy miként látja az Y generációt.

Hogyan éltek meg a pandémiás időszakot Újvidéken?

Sokféleképpen. Szerbiában kifejezetten szigorúak voltak a korlátozások, nem csupán a színház, de szinte az egész ország működése leállt. Miután a színházat kizárólag

személyes és élő műfajnak tekintjük, az előadásainkat nem osztottuk meg online felületeken, és a társulatunk tagjait sem kértük arra, hogy videókat készítsenek. Amikor már lehetett, visszatértünk a szakmai munkához, öt hónapnyi szünet után pedig hétfőtől mi is kinyithattunk. A magyar dráma napján lesz az első bemutatónk, Pintér Béla Parasztooperája. Nem tudunk úgy létezni, hogy ne a hivatásunkkal foglalkozzunk, annak ellenére, hogy kiszámíthatatlan: mikor ér el bennünket a koronavírus-járvány második hulláma.

Idén az Anna Karenina című előadással érkeztek Kisvárdára, a Mosoly pedig az Újvidéki Művészeti Akadémia negyedéves hallgatóinak vizsgálódása, amit Hernyák Györggyel és Táborosi Margaréttal együtt rendeztél. Hogyan alakult ki az utóbbi koncepciója?

Hernyák tanár úr hívott, hogy dolgozzunk együtt, aminek az előzménye a korábbi Zabhegyező rendezésem volt az Akadémián. Most mindegyikünk különböző szövegeket ajánlott az osztálynak. Végül titkos szavazás után kikötöttünk a Phaidránál, viszont kiderült, hogy a szerepeket nem lehet rendesen kiosztani a hallgatókra, így trilógiára írtuk át, végig követve Thészesz útját. A görög tragédiákban toposzként megjelenik a sors, mint a génekben hordozott eleve elrendeltség, így alkalmat nyújtanak arra, hogy rajtuk keresztül vizsgáljuk

szüleink, és gyermekeik, tehát a mi magunk sorsát is.

Kapcsolódva a Mosolyban megfogalmazott gondolatokhoz, az Y elágazás című darabod bemutatójáról olvasható: az előadás megmutatja, hogy „a mai fiatalok miért olyanok, amilyenek.” Hogyan látod az Y generációt?

Nem rosszabbak vagy jobbak az idősebb korosztálynál, egész egyszerűen máshogyan működnek. A figyelmük megoszló, a hipertérben léteznek, a digitális fejlődés és az információáramlás miatt húsz év alatt pedig szinte teljesen megváltozott az észlelésük mikéntje. Minden új generációnak ugyanazok a problémái, csupán az életükben felmerülő kérdésekre adott lehetséges válaszaikban különböznek egymástól. Végleges megoldást azonban soha nem találnak, mert mindig lesz a fölöttük egy generáció, amelyik – talán öntudatlanul is, de – nem engedi, hogy ráleljenek a helyes útra.

Nem először jársz Kisvárdán, megosztanád a benyomásaidat a fesztiválról?

A vajdasági előadások most egy blokkba kerültek, így az ittlétem alatt szívesen megnéztem volna több más előadást is, amiket még nem láttam, de mindent összevetve a kisvárdai színházi találkozó évek óta stabil szakmai színvonalat képvisel.

A rút kiskacsa

Attól, hogy csaknem húsz szerepet hat színésszel játszat a rendező, Mezei Zoltán, és a szöveget ennek megfelelően átdolgozó dramaturg, Brestyánszky Boros Rozália, olyan lesz a *Fekete Péter* előadásának főleg az eleje, mint egy Feydeau bohózat. Felpörgött tempóban rohangászik benne mindenki, mint a megkerült kecske. Gyors öltözéssel virtuózkodnak a színészek. Aki az előbb úr volt, az például most inas. Aki férfi volt, az akár nő, majd újra férfi. A gyors iram dacára mégis nehezen lendül be a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának előadása. A szövegben ott van sok poén, ami nem vált ki nevetést, a semmibe enyészik el. Tán túl messzire van egymástól a Bagolyvár abnormálisan magas színpada és a nézőtér. Nagy az ezúttal értelmetlenül a zenekarnak kihagyott hely, és még le is takarják az első két sort, nyilván nem akarják, hogy az esetleg odaülőknél kitörjön a nyakuk, annak érdekében, hogy föllássanak a deszkákra.

Egy ládaszerű képződménynek, ami aztán a fő díszlet-elemmé formálódik, kitáruló ajtaja mögött pillantjuk meg, különböző pózokban, akár fejfelé, összezsúfolódva a szereplőket és a zenészeket. Groteszk, fura látvány ez, jelzi, hogy némiképp felbolydult, megkerült világot szemlélhetünk majd, olyan embereket, akiknek van egy kis stichjűk, nem feltétlenül százasok. De szerencsére senki nem játszik tökkelütöt, a szituációk komolyan vannak véve, nincsenek elspórolva a kiborulások, meg-

csalatkozások, és hihető a szerelem, a felhevült féltékenység. Lendületes a színpad szélén elhelyezkedő, 4 tagú zenekar, közel sem mindig tökéletesek az éneklők, a táncok iparkodóan intenzívek, de kevésbé bonyolultak.

Somogyi Gyula- Eisemann Mihály-Zágon István szárnyaló dallamú, szellemes szövegű operettje afféle rút kiskacsa történet. A kis, szegény, csúnyácska gépírólányka beleszeret a tehetős főnök úrba, aki észre sem veszi, sokáig a nevét is képtelen megjegyezni. A félnék lány aztán bedühödik, a sarkára áll, és elénekli az egyik legismertebb örökzöldet, azt, hogy „lesz maga juszt is az enyém.” Pámer Csilla eszelős akaratosságot, elkeseredettséget visz bele a dalba, úgy énekli, mintha az élete múlna rajta. Ez a túlzott szenvedélyesség már komikus, de közben kitetszik belőle a fájdalom amiatt, hogy otrombában keresztül néz rajta az, akit imád. Ettől lesz az operett igazán dráma, ugyanakkor, rafinált módon, könnye-

dén szórakoztató. Néhány pontján sikerül ezt megvalósítania az előadásnak, ami mind jobban belelódul, a második részben a poénok zöme már „ül.” A címszereplő, akinek kétbalkezeségére, pechvogelségére jövedelmező részvénytársaságot lehet alapítani, Hajdú Tamás. Már az elején is túlzottan férfi számba vehető, szerintem lehetne kissé bohócosabb, még setesutább, hiszen neki is hasonló átváltozáson kell keresztülmennie, mint a csúnyácska gépíró lánykának, a szerethető, peches emberből, olyan férfivá kell válnia, akibe totálisan belehabarodik a főnök úr húga, akit Fülöp Tímea kedvesen vonzó nővé formál. Ralbolszki Csaba rideg főnökből érző szívű szerelmessé változik. Sziráczky Katalin és Baráth Attila, ahogy mindenki, több szerepben jelenkedik.

Bár közel sem tökéletes, de van svungja az ötletekkel telt előadásnak. A színészek élvezik, amit csinálnak, és ez az élvezet átragad a hálás publikumra.

Mai program

10.00-13.00; 15.00-18.00 –
**KONCENTRÁCIÓ, KREATI-
VITÁS, KOOPERÁCIÓ** –

Színházi workshop közép-
iskolás korosztálynak

Helyszín: Konferencia Köz-
pont, Kisvárd

10.00-16.00 – **A SZÍNÉSZ
RENDKÍVÜLI RAJZOLATA** –

Sardar Tagirovsky workshopja

Helyszín: Művészetek Háza
VI. oktatóterem

11:00 – **Szakmai Klub**

Beszélgetés az előző napi
előadásokról Helyszín: MŰ-
vészetek Háza pódiumterme

17:30 – **TOLSZTOJ:**

ANNA KARENINA

Az Újvidéki Színház előadása
Helyszín: Művészetek Háza
színházterme

20:00 – **NEIL SIMON:**

PLETYKAFÉSZEK

A Veres 1 Színház előadása

Helyszín: Bagolyvár

21:00 – **FARAGÓ FORGÁCS -
CZAJLIK: MA MÁR NEM
MÉSZ SEHOVA**

A Kassai Thália Színház elő-
adása

Helyszín: Zsinagóga

VW Villám-Workshop - Szakmai ráhangoló, Kritikusi mesterkurzus**kisvárdai lapok**

A Magyar Színházak
XXXII. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:

Ungvári Judit

Munkatársak:

Tölli Szofia, Oláh Zsolt

Fotók:

Kerezi Béla

Nyomdai előkészítés:

Kóczon Nikoletta

Nyomdai kivitelezés:

Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**
ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szhaz.hu

A Magyar Színházak XXXII. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nemzeti Kulturális Alap

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

KISVÁRDAI VÁROS
ÖNKORMÁNYZATA

Friss FM, Kisvárd